

Một Kiếp Người Lặng Lẽ Sâu Xa

Tuổi già là đoạn đường mà ai rồi cũng sẽ đến, nếu may mắn được sống đủ lâu. Có người đến đó trong an yên, có người đến trong cô độc. Có người hạnh phúc nhìn lại đoạn đời đã qua, có người lặng lẽ ôm những ân hận không thể sửa. Nhưng dầu là ai, ở tuổi già, ai cũng cần một điều – ấy là được sống như chính mình.

Cả một đời người, ta đã quen sống vì người khác. Hồi trẻ, cha mẹ lo cho con, rồi đến lúc làm cha mẹ, ta lại sống vì con cái. Mỗi ngày là một guồng quay – cơm áo, gạo tiền, trách nhiệm, bổn phận, hy sinh. Ta cặm cụi gây dựng cuộc sống cho gia đình, cho người thân, cho con cái có chỗ đứng trong đời. Có lúc vội đến nỗi chẳng kịp ngẩng đầu nhìn trời. Có khi mệt đến nỗi không biết mình đang buồn hay đang sống. Có những người suốt bốn, năm chục năm không có một ngày thật sự cho bản thân. Vui ít, lo nhiều. Lặng lẽ chịu đựng, nhẫn nại gồng gánh. Đến lúc nhìn lại, hóa ra bản thân là người ta bỏ quên nhiều nhất. Vậy mà đến khi bước vào tuổi xế chiều, nhiều người lại mang tâm thế... chờ đợi. Chờ ngày con cái thành đạt, chờ cuộc sống ổn định, chờ lúc nhắm mắt. Có người già rồi mà tâm chưa chịu nghỉ. Cứ đau đầu chuyện con dâu, chuyện cháu học hành, chuyện nhà cửa sau này để ai, chuyện xóm làng dâu bể. Tâm cứ bận, lòng chẳng an. Ngồi giữa căn nhà đã dựng lên cả đời, vậy mà thấy mình như kẻ qua đường.

Tuổi già không phải là giai đoạn chờ chết. Mà là một mùa sống khác – chậm hơn, sâu hơn, nhẹ hơn, nhưng không kém phần đẹp đẽ. Nó giống như mùa thu – không rực rỡ như mùa xuân, không sôi nổi như mùa hạ – nhưng đầm ấm, dịu dàng, và đủ đầy.

- Sống sâu – là học cách lắng nghe mình lần nữa. Là nhắm mắt lại mà vẫn thấy ấm lòng vì tiếng gió qua vườn, tiếng chổi quét lá mỗi sáng, tiếng cháu gọi ông bà ríu rít ngoài sân. Là một tách trà vừa đủ nóng, một ánh chiều vàng rơi nghiêng nơi hiên nhà. Là đọc lại quyển sách cũ từng gối đầu giường, ngắm lại ảnh cưới đã vàng màu năm tháng. Là nhớ về người xưa không còn với mình, mà lòng không buồn – chỉ thấy biết ơn. Sống sâu – cũng là học cách tha thứ. Tha thứ cho người, và cho chính mình. Tha thứ cho những va vấp không sửa kịp, những sai lầm chưa kịp xin lỗi. Tha thứ cho quá khứ, để tương lai còn có thể nhẹ bước. Khi ta không còn nhiều thời gian như trước, lòng nhẹ mới là món quà quý nhất ta có thể tự tặng mình.
- Sống nhẹ – là biết mình không cần chứng minh nữa. Không cần gồng mình để được công nhận. Không cần so sánh mình với người bên cạnh. Không cần gánh lấy vai trò đạo đức hay mẫu mực gì nữa. Bởi lẽ, sống một đời tử tế đã là đủ. Còn lại là học cách thanh thoi, học cách im lặng đúng lúc, học cách mỉm cười khi không cần nói gì.

Tuổi già là lúc sống ít lời mà nhiều nghĩa. Là khi ánh mắt nhìn đời đã dịu lại, không còn sắc bén, không còn đòi hỏi. Là khi người ta có thể buông tay nhưng không buông bỏ lòng nhân hậu. Là khi có thể im lặng nhưng lòng vẫn đầy yêu thương. Là khi không còn tranh cãi hơn thua mà chỉ muốn mỗi ngày còn được ăn một bữa cơm ngon, ngồi giữa tiếng cười con cháu, và ngủ một giấc bình yên.

Có nhiều người sợ tuổi già. Sợ bệnh tật, sợ cô đơn, sợ bị lãng quên. Nhưng nếu biết sống đúng, tuổi già không đáng sợ. Nó là phần thưởng cho người đã đi hết những năm tháng nhọc nhằn. Là cơ hội để sống lần nữa – nhưng lần này là cho mình. Không cần thành đạt, chỉ cần thanh thoi. Không cần được ca ngợi, chỉ cần được sống thật với lòng mình. Một mái nhà đơn sơ, một cái ghế mây kê ở ban công, một khóm hoa nhỏ trước hiên, vài người bạn tri kỷ, vài quyển sách cũ, một ấm trà nóng, thế là đủ. Hạnh phúc tuổi già không ở chỗ có bao nhiêu tiền trong sổ tiết kiệm, mà ở chỗ có bao nhiêu bình an trong tâm hồn. Vậy nên, đừng chờ đợi điều gì nữa. Mỗi ngày còn tỉnh táo, còn có thể bước ra vườn hít một hơi thật sâu là một món quà. Còn thấy được ánh sáng, còn nghe được tiếng chim là còn có lý do để sống.

Tuổi già, nếu biết nhìn bằng đôi mắt yêu thương, sẽ không là đoạn kết. Mà là một mùa chín rộ, ngọt ngào, lặng lẽ – như trái cây cuối mùa, thơm bền và sâu vị. Một đời người nếu đã sống trọn, thì những năm tháng cuối cùng không phải là để sợ hãi, mà là để tri ân. Tri ân cuộc đời. Tri ân những người đã đi cùng ta. Và tri ân chính mình – đã đi qua bao bão giông, vẫn còn ngồi đây, còn thở, còn biết ơn.

Tuổi già không phải là chờ chết. Mà là sống – một cách đầy đủ và trọn vẹn nhất.